

Những năm tôi trú tại xứ người tại tiểu bang California đã là trong trí nhớ chúng tôi một hình ảnh thật khó quên, vì hình ảnh này chứa đựng rất nhiều ý nghĩa đối với những người tị nạn VN nào còn thấy xúc động, thấy hân hoan mỗi khi được gặp một người Việt khác. Vào mùa đông, dưới ánh sáng của ánh nắng, lúc này chứa đầy 6 giờ sáng, chúng tôi nhìn lên gặp một bà mẹ Việt Nam đã cao niên một mình đi bộ trên một lối đi vắng vẻ phía trên Costa Mesa. Tiếng dép của bà cứ nghe rất rõ trong buổi sáng yên lặng, lúc mọi người còn đang ngủ say say sả. Ý thức của bà cứ làm cho chúng tôi nhìn ra ngay được rằng bà là người Việt, đặc biệt là chiếc khăn vuông đen chụp trên đầu. Vào giờ vắng vẻ và lạnh lẽo này, chỉ có tiếng chuông ngân là tiếng nhà thờ thì mới có thể kéo được một bà mẹ Việt già nua ra khỏi sự ấm cúng của gia đình. Cũng vào giờ này, tôi nhìn thấy trên đường phố, có những bà mẹ Việt khác cũng đang lúi lúi đi bộ trong buổi sáng vắng vẻ dưới ánh nhà thờ. Các bà mẹ này muốn dành thời giờ tốt đẹp nhất trong ngày cho việc thờ phụng của họ. Đó là hình ảnh của Đức Tin theo truyền thống của Việt Nam, hình ảnh những bà mẹ Việt Nam hiền hòa muôn đời. Tại San Jose, chúng ta có cả trăm bà mẹ Việt hiền hòa như thế.

Chính vì hiền hòa như thế nên tôi quen gọi những người dân Việt này là “thập cẩm bé miệng”, một quan niệm sai lầm về sự chấp nhận của người dân Việt Nam, và quan niệm sai lầm này đã ảnh hưởng tới sự coi trọng ý chí bất khuất tiềm ẩn trong lòng mọi người dân Việt. Cái bề ngoài rất hiền hòa của người dân Việt đã làm cho những người thuộc các nền văn minh khác tin rằng muốn ăn hiếp hoặc bắt chết những người dân VN thì thật là dễ dàng.

Đám thờ dân địa phương tôn giáo tại San Jose cũng như đã tạo hào “hiếu tử tiết nghĩa” và triết lý sống của người Việt” cho nên mỗi hãnh hái dùng mỗi hình thức bạo lực để mở rộng cuộc sống văn hóa của người Việt. Bây giờ, hai năm sau khi đám thờ dân này dùng mỗi thứ để an ủi phần nhút, mỗi khi gặp được hơi thở mà cuộc sống văn hóa kia lại càng ngày càng hiện ngang, chính nghĩa ngày càng sáng ngời thì người ta có thể thấy một kết luận tạm thời là những người dân Việt hiền hòa, nhút là những bà mẹ Việt vô cùng hiền lành, với vẻ bề ngoài rất chấp nhận, đã từng cho bọn thờ dân bài học rất thấm thía về sự đối xử với người Việt, mà cuộc sống những người Việt này trong một tình thế rõ ràng là bất lợi: không lãnh thổ, không có chính phủ, kinh tế rất thấp kém, và hoàn toàn lệ thuộc luật pháp người. Những người Việt “thập cẩm bé miệng” kia đã gọi bọn thờ dân địa phương tôn giáo một thông điệp không “thập cẩm bé miệng” chút nào: bây giờ, mỗi khi làm lễ dùng tôn giáo bắt chết người tị nạn VN để ép họ phải chấp nhận nguỵ nhận của họ, dùng tôn giáo để làm bình phong cho hai chế độ Việt Nam thì sự chấp nhận của họ thật là dễ dàng và nhút nhẽ.

Chợ ng 9 - Chính Khí Ca 1986

Tác Giả: Ph m Kim Vinh

Thứ Hai, 05 Tháng 10 Năm 2009 13:59

Ngày 19-6-88, phái đoàn giáo dân San Jose đến La Mã tham dự Đại Lễ Tôn Vinh Hiến Thánh 117 Anh Hùng Liệt Đạo Việt Nam. Trong dịp này, Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II đã tuyên bố: "Tôi biết rằng anh chị em giữ mãi trong tâm hồn lòng thành sâu xa đối với quê hương Việt Nam, với dân tộc và với nền văn hóa của anh chị em".

~~Trở v M C L C * H T~~